

[Aksel Larsen.]

tage den Argumentation, jeg fremkom med den 24. Maj, da jeg paa mit Partis Vegne forelagde Forslag til Lov om Ophævelse af Lov Nr. 100 af 27. Marts 1940 om midlertidige Forbrugsafgifter m. m. Jeg henviser til min Forelæggelsestale den 24. Maj, den kan studeres i Folketingstidenden. Jeg henstiller, at den højtærede Finansminister benytter Lejligheden til at udtale sig om dette Spørgsmaal.

Jeg minder om, hvad jeg sagde i denne Forelæggelsestale, at hele den Begrundelse, hvormed Omsætningsskatterne blev indført, er bortfaldet. Man foreslog Omsætningsskatterne med den Begrundelse, at Riget fattedes Penge, fordi man havde ca. 110 Mill. Kr.s Udgifter til Sikringsstyrken og derudover 70—80 Mill. Kr. i Udgift til Finansiering af Englandsimporten gennem ekstraordinære Statstilskud. Begge disse meget store Udgiftsposter er bortfaldet. Der er paa den Maade bortfaldet Udgifter til et Beløb af ca. 200 Mill. Kr. om Aaret, og hvis man forudsætter, at Omsætningskatteloven bliver forlænget, saa den kom til at gælde for hele Finansaaret, vil den give ca. 150 Mill. Kr. Altsaa, man maa med god Grund kunne sige: Omsætningsskatterne burde være bortfaldet, eftersom de Udgifter, de skulde finansiere, er forsvundet paa Grund af den 9. April.

Regeringen har saa travlt med at sige, at dette og hint og alt muligt maa vi foretage paa Grund af den 9. April, og i de fleste Tilfælde, hvor Regeringen siger dette, passer det ikke. Her er virkelig et Tilfælde, hvor den 9. April har bevirket temmelig afgørende Forandringer i Statsfinansernes Stilling, men her vil Regeringen altsaa ikke drage Konsekvenserne af den 9. April.

Det er muligt, at man hertil vil sige, at saa er der andre Udgifter, og som det fremgaar af den Tale, Finansudvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen, har holdt i Dag, er der jo selv under disse Omstændigheder og selv med de af mig nævnte Besparelser, og til Trods for at Omsætningskatterne bibeholdes, et Underskud paa Finansloven paa 49 Mill. Kr. Nu er dette Tal 49 Millioner naturligvis ikke reelt. Hvis man ikke vil ophæve Omsætningsskatterne, naar Grundlaget er bortfaldet, skal man være mere naiv, end Politiet almindeligvis tillader, hvis man tror, de bliver ophævet til Efteraaret, og saa vil de altsaa give ikke 85 Mill. Kr., men 150 Mill. Kr. i Løbet af Finansaaret, og saa bliver der altsaa ikke noget Underskud. Det Underskud, man

staar og leger med her, hører altsaa set fra dette Synspunkt ingen Steder hjemme.

Men dertil kommer noget andet: at dette Underskud kunde sikkert bringes ud af Verden, hvis man vilde føre en fornuftig Finanspolitik. Der har siddet et Embedsmandsudvalg og friseret paa Finansloven i nogle Maaneder. Jeg erkender, at jeg ikke i Detailler er inde i dette Embedsmandsudvalgs Arbejde, Resultaterne af dette Arbejde og de Omstændigheder, hvorunder man er kommet til disse Resultater. Men jeg er i hvert Fald klar over, at de Besparelser, dette Embedsmandsudvalg har kunnet anviser, er fuldkommen minimale. Hvis man ser paa Finansloven, eller hvis man blot ser paa det lille Tusinde Ændringsforslag, vi her behandler, saa faar man unægtelig Indtryk af, at hvis Finansloven blev gaaet igennem med en Tættekam, kunde man, uden at man foretog nogen som helst Revolution, spare kolossalt store Pengesummer.

Jeg skal ikke her gaa i Detailler med Optælling af en Masse af de Ændringsforslag, jeg sigter til, ogsaa fordi jeg derved maaske vilde komme til at støde an mod Forretningsordenen, da det store Flertal af dem henhører under Afsnit, der allerede, som det hedder sig, er behandlet; men jeg vil sige, at naar man gennemblader Listen over Ændringsforslag, saa støder man paa praktisk talt alle Sider paa en hel Række Punkter, hvor Udgifterne til Honorarer forhøjes. Her og der, alle Vegne forhøjes eksisterende Honorarer, eller nye Honorarer indføres. Det drejer sig om Honorarer til Statstjenestemænd, som for at passe en eller anden Funktion, man mener ikke fuldkommen normalt hører ind under det Arbejde, de er ansat for at passe, faar 200 eller 600 eller 2 000 eller 4 000 Kr. om Aaret i Ekstrahonorar. Der er Masser af Embedsmænd, der paa denne Maade har en Honorarindtægt, som kommer paa Højde med deres ordinære Indtægt eller endogsaa overstiger den. Jeg tager ikke fejl, naar jeg siger, at i de 99,9 pCt. af Tilfældene drejer det sig samtidig om Folk, der aldeles ikke er nødt til af den Grund at arbejde mere end deres 7—8 Timer i Døgnet. De kan udmærket godt passe deres honorarlønnede Funktion — i det Omfang, de overhovedet selv passer den, for det kan man jo ogsaa lade det underordnede Personale om — paa deres ganske normale Arbejdsdag. Alligevel faar de Ekstrahonorarer.

Det er saa aktuelt at tale om Dobbeltbeskæftigelse. Jeg synes, man skulde tage og kigge lidt paa Dobbeltbeskæftigelsen i det